

И на груди его светилась
Медаль за город Будапешт.
М. Исаковский

Мій дід не хвалився медалями. Не брав їх перед парадами
І споминів про героїку по смерті не залишив.
Лежали його відзнаки, заховані десь шухлядами,
А він строчив на машинці і людям валянки шив.

Був дід натурою тихим. Війну пройшов при сокирі:
Через Дунай і Тису перекидав мости.
А потім суконки кроїв і людям читав по псалтирі,
Щоб нам, ще малим, додому калачика принести.

Коли я в колисці плавав і сльози були тривалі,
Бо мама норми сапала, аж поки день не темнів,
То дід діставав з шухляди блискучі свої медалі
І втішно понаді мною, немов цяцьками, дзвенів.

Носив дід лише калоші, бо дуже нога боліла!
Нічим не гоїлась рана, хоч знахарку бери клич.
А я собі грався медалями, і пам'ять не розуміла,
Що то були перші явища після людських облич.

Діда несли, мов книжку, розкриту до всього неба,
Котилися мамині сльози з дідового чола...
І чулось мені Малишкове: «Не плачте, мамо, не треба», —
А в білому цвіті травня гула молода бджола.

Що знав я про діда? Старість? Машинку його? А решту —
Заграли труби. І раптом збагнув я, що це не все:
Пробилось в могильну землю коріння з-під Будапешта,

Де тихий Дунай і досі ще дідову кров несе.

Схилились до наших вишень угорські його світанки,
Мости його піднялися з кожного корінця.
І я зрозумів, що мужність — не просто лягти під танки,
А бути відповідальним за людяність до кінця.

В Європі травневий вітер пестить нові споруди,
І тягнеться під землею жива необривна нить.
Коли я дивлюсь на обрій, то небо, як дідові груди,
Сонячною медаллю понаді мною дзвенить.

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.